

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Stadier paa Livets Vei

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1999 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-slv-txt-shoot-id04e35386-1706-412c-8ea3-b02946ce4a46.pdf> (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

For det Første finder jeg det comisk, at alle Mennesker elske og ville elske, og man dog aldrig kan faae oplyst, hvad det Elskelige, det, der er Elskovens egentlige Gjenstand, er. Det Ord at elske lader jeg staae hen, thi dermed er Intet sagt, men saasnart Talen skal begynde, saa bliver det første Spørgsmaal, hvad er det man elsker. Herpaa gives da intet andet Svar, end at man elsker det Elskelige. Svarer man nemlig med Plato, at man skal elske det Gode, da har man ved et eneste Skridt overskredet hele det Erotiskes Omfang. Men saa svarer man maaskee, at man skal elske det Skjønne. Dersom jeg da vilde spørge, om det at elske er at elske en skjøn Egn, et smukt Maleri, saa vilde man strax see, at det Erotiske ikke forholder sig som Art til Elskovens Omfang, men er noget ganske Særegent. Vilde saaledes en Elsker, for ret at udtrykke, hvor megen Elskov der boede i ham, holde saadan Tale: jeg elsker smukke Egne, og min Lalage, og den skjønne Dandser, og en skjøn Hest, kort jeg elsker alt det Skjønne, saa vilde Lalage, om hun end ellers var tilfreds med ham, ikke være tilfreds med hans Lovtale, selv om hun var skjøn; og sæt nu, at Lalage ikke var skjøn, om han dog elskede hende. Vilde jeg da bringe det Erotiske i Forhold til hiin Adskillelse, om hvilken Aristophanes taler, naar han siger, at Guderne deelte Mennesket i to Dele, ligesom Flyndre, og at disse adskilte Dele søge hinanden, saa støder jeg atter her paa Noget, jeg ikke kan udgrunde, i hvilken Henseende jeg kan beraabe mig paa Aristophanes, der i sit Foredrag, netop fordi der ingen Grund er for Tanken til at standse, tænker videre, og tænker, at Guderne kunde falde paa, til endnu større Morskab, at dele Mennesket i tre Dele. Til endnu større Morskab; er det ikke, som jeg siger, at Elskov gjør et Menneske latterligt, om ikke i Andres, saa i Gudernes Øine. Dog jeg vil antage, at det Erotiske har sin Potens i Forholdet mellem det Qvindelige og det Mandlige, hvad saa? Hvis den Elskende vilde sige til sin Lalage: jeg elsker Dig, fordi Du er en Kvinde, jeg kunde ligesaa godt elske enhver anden Kvinde, ligesaa godt den stygge Zoe, saa vilde den skjønne Lalage blive fornærmet. Hvad er da saa det Elskværdige? Det er mit Spørgsmaal, men det Fatale er, at aldrig Nogen har kunnet sige det. Den enkelte Elskende troer bestandigt for sit Vedkommende, han veed det, men for en Anden kan han ikke gjøre sig forstaaelig, og Den, der lytter til flere Elskendes Tale, han vil erfare, at ikke To sige det Samme, uagtet de dog Alle tale om det Samme. Fraseet de aldeles taabelige Forklaringer, der ende med at lade Een rende med Næsen mod Stuedøren, det vil sige, ende med, at det er den Elskedes smukke Fødder eller den elskede Mands beundrede Knebelsbart, der egentlig er Elskovens Gjenstand, selv naar man hører en Elskende tale i den høie Stil, da nævner han først adskillige Enkeltheder, men endeligen siger han: hele hendes elskelige Væsen, og naar Talen har naaet det Høieste, da siger han: hiint Uforklarlige, som jeg ikke veed at gjøre mig Rede for. Og denne Tale skal især behage den skjønne Lalage. Mig behager den ikke, thi jeg forstaaer ikke et Ord, men finder, at Talen indeholder en dobbelt Modsigelse, deels fordi den ender i det *Uforklarlige*, og deels fordi den *ender* deri, thi den, der vil ende med det Uforklarlige, han gjorde egentligen rigtigst i at begynde dermed og slet ikke sige Andet, for ikke at blive mistænkelig. Begynder han med det Uforklarlige og siger ikke Andet, da beviser dette ikke hans Afmagt, thi i negativ Forstand er det dog en Forklaring, men begynder han med Andet og ender i det Uforklarlige, da beviser dette hans Afmagt.